

Rajzolinivaló – Témák óvodások számára

Jékely Zoltán: A három pillangó

Volt egyszer három pillangó: egy sárga, egy piros meg egy fehér. Vígan játszadoztak a verőfényes mezőn, virágról virágra szállkostak, táncoltak, repdestek jókedvükben. De hirtelen beborult az ég. Közeledett a vihar. – Repüljünk haza!- mondta a sárga pillangó, ijedten pergette a szárnyát. – Minél gyorsabban!- mondta a piros is, a fehér is, és elindultak gyors szárnyalással. Éppen jókor értek haza, mert a zápor már megeredt s egyre vizesebb lett a szárnyuk. De a ház ajtaját nem tudták kinyitni, s az eső mind jobban és jobban szakadt. – Menjünk a sárga tulipánhoz!- mondta a sárga pillangó,- az majd bebocsát. És a szakadó esőben elvergődtek a tulipánhoz, könyörögni kezdtek neki: – Sárga tuli, nyisd ki a kelyhed, hadd húzódjunk meg az eső elől! De a tulipán így felelt: – A sárgának szívesen kinyitom, de a pirosnak és a fehérnek nem. Erre a sárga így felelt a szívtelen tulipánnak; – Ha testvéreimet nem bocsátod be, inkább én is kint maradok! A tulipán csak ingatta a fejét, de a kelyhét nem nyitotta ki. Az pedig mind sűrűbben szakadt. – Menjünk a fehér tulipánhoz!- mondta a fehér pillangó. Ázva- fázva elvergődtek a tulipánhoz, s szépen kérlelni kezdték: – Kis tuli, nyisd ki a kelyhed, hadd húzódjunk meg az eső elől! De a tulipán így felelt: – A fehérret örömetst befogadom, de a sárgát és a pirosat nem. Erre a fehér pillangó így felelt: – Ha testvérekéimet nem fogadod be, inkább én is kint maradok. Inkább ázzunk együtt, mintsem hogy elhagyjuk egymást. A szívtelen tulipán csak ingatta a fejét, s kelyhét nem nyitotta ki. Az eső pedig már zuhogott. A pillangók szárnya már teljesen átázott. – Menjünk a piros tulipánhoz!- mondta a piros pillangó. A szakadó esőben elvergődtek a piros tulipánhoz, és könyörögni kezdtek neki: – Kis tuli nyisd ki a kelyhed, hadd húzódjunk meg az eső elől! De a szívtelen tulipán így felelt. – A pirosat szívesen beengedem, de a fehérret és sárgát nem. – Ha testvéreimet nem bocsátod be, inkább én is kint maradok!- mondta a piros pillangó is. Tovább vergődtek hárman csurom vizesen a szakadó esőben. Hímporuk már elázott, csápjuk kókadozott, szárnyuk össze- összetapadt, még a lelkük is átázott. Csetlettek- botlottak fűszálról- fűszálra és egy- egy lapulevél alatt húzták meg magukat. De a szél oda is besüvöltött és becsapott az eső. Süss fel nap, süss fel nap, Szárogasd meg szárnyamat, Nyisd ki a virágokat!- könyörgött a három didergő pillangó. A nap meghallotta a sűrű felhők mögöl a pillangók esdeklő beszédét, és annyira megilletődött, hogy a felhőket elúzta, meleg fényt árasztott a mezőre, s a pillangók szárnyát egy- kettőre megszáritotta.

S a három pillangó újra táncolt, repdesett vígan, míg csak le nem nyugodott a nap.

Orgoványi Anikó: Csireg – csorog az eső

Csireg-csorog az eső,
pityereg a kis felhő.

Ne pityeregj kis felhő,
örül neked a mező!

Szomjazik itt minden virág,
esőre vár már a világ.

Lubickol a katica,
vizet szürcsöl a csiga.

Kivirult a rét is,
felvidulok én is.

Zelk Zoltán: Halország

Falu végén, hegy alatt
csörgedezik egy patak,
ficánkoló víg halak
játszanak a víz alatt.

Talán még házuk is van
víz alatt, a homokban,
fényes kavicsból rakták:
ott töltik az éjszakát.

Reggel vígan ébrednek,
eleségért sietnek,
szitakötő, vízipók,
halreggelire valók.

Később ebéd is kerül
s ha fönne az ég kiderül:
a víz színére úsznak,
úgy köszönnek a Napnak.

Mondókák az esőről

Ess eső! Ess! Holnap délig ess!
Zab szaporodjék, búza bokrosodjék.
Az én hajam olyan legyen, mint a csikó farka,
még annál is hosszabb, mint a Duna hossza.

Eső, eső csepereg,
megáznak a gyerekek,
sáros lesz a kiscipő,
vizes lesz a főkötő

Esik eső, jaj-jaj-jaj!
mindjárt itt a zivatar.
Tüzes villám cikázik,
Aki nem fut, megázik.

Eső, eső, essél,
Buborékot vessél,
Hogy a búza nőjön,
a gyermek örüljön,
Lesz kenyér, lesz kalács,
fánkából is nagy rakás!

Esik az eső, süt a Nap,
Paprikajancsi mosogat.
Hát az öreg, mit csinál?
Hasra fekszik, úgy pipál.
Eltörött a pipája,
János bácsi csinálja.

Állok az esőn, nézem, hogy potyog,
sok kicsi cseppecske orromon kopog,
csiklandozza arcomat, befogom az orromat,
kinyitom a számat, be is kapok hármat!

Weöres Sándor: Bolygó zápor

Bolygó zápor
Libben, táncol,
Suhog a fű sűrűjén, fa ágán.
Kéklő halvány
felhők alján
Kivirul a ragyogó szivárvány.